

VIATA, SLUTBA,
ACATISTUL SI PARACLISUL
SFINTILOR MUCENICI
ZENOVIE EPISCOPUL
SI SORA SA, ZENOVIA
(30 octombrie)

LUCRARE PUBLICATĂ CU BINECUVÂNTAREA
PREAFERICITULUI PĂRINTE

DANIEL

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ
BUCUREȘTI - 2021

CUPRINS

Viața Sfinților Mucenici Zenovie episcopul și sora sa, Zenovia	5
Slujba Sfinților Mucenici Zenovie episcopul și sora sa, Zenovia	10
Acatistul Sfinților Mucenici Zenovie episcopul și sora sa, Zenovia	43
Paraclisul Sfinților Mucenici Zenovie episcopul și sora sa, Zenovia	65

TIPOGRAFIA CĂRȚILOR BISERICEȘTI
 Intrarea Miron Cristea nr. 6, 040162, București
 Tel.: 021.335.21.29; 021.335.21.28; Fax: 021.335.19.00
 E-mail: contact@libriaricartilorbisericesti.ro,
tipografia@patriarhia.ro, editura@patriarhia.ro
libriaricartilorbisericesti.ro

VIATA SFINTILOR MUCENICI
ZENOVIE EPISCOPUL
SI SORA SA, ZENOVIA
(30 octombrie)

Sfintii Zenovie și sora lui, Zenovia, s-au născut din părinți dreptcredincioși, pe nume Zenovie și Tecla, în cetatea numită Egeea¹, în ținutul Ciliciei, din Asia Mică, în prima jumătate a secolului al III-lea după Hristos. Când cei doi frați erau încă tineri, părinții lor au adormit în Domnul, lăsându-le multe averi. Atunci ei, văzând deșertăciunea acestei lumi, s-au sfătuit ca, lăsând toate, să urmeze lui Hristos. De aceea, Zenovia a încredințat fratelui ei partea sa de avere, pentru a fi împărțită celor nevoiași, și viețuia în sărăcie de bună

¹ Sau Aegeae, numită și cetatea egeilor, ale cărei ruine se află astăzi lângă orașul Yumurtalık din Turcia.

voie și în liniște, păzindu-și fecioria pentru Mirele ceresc și având ajutor pe Dumnezeu, care o apăra de toate ispitele trupului, ale lumii și ale diavolului. Iar Zenovie, luând amândouă părțile de avere, le-a împărțit celor lipsiți, încât a ajuns și el ca unul dintre săraci. Dar Dumnezeu, Cel ce poartă grijă de sărmani și nu-i părăsește pe cei ce nădăjduiesc în El, i-a dăruit lui Zenovie darul de a tămădui bolile, de a izgoni duhurile necurate din oameni, de a mângâia pe cei mârniți și de a-i ajuta pe cei aflați în primejdie. Astfel, prin rugăciunea și binecuvântarea sa, Sfântul a vindecat de cancer la piept pe o femeie credincioasă din Antiohia, precum și pe soția dregătorului păgân Indos din altă cetate. Această minune a adus la Hristos pe cea vindecată, pe soțul ei și pe copiii lor, botezându-se toți în dreapta credință. Pentru aceste fapte bune și faceri de minuni, Sfântul Zenovie a fost ales episcop în acea cetate, conducând bine Biserica lui Dumnezeu, ajutând și neîncetat făcând bine poporului și tămăduind pe cei neputincioși. În timpul persecuției împotriva creștinilor, poruncită de împăratul Dioclețian (284-305), în părțile Ciliciei a venit un dregător crud, **cu numele Lisias**, ca să-i chinuiască pe toți cei ce **mărturiseau** numele lui Hristos. Mai întâi au fost prinși **trei tineri creștini**, frați după trup, Claudiu, Asterie și **Neon**, pe care i-a chinuit în multe feluri, iar pe urmă i-a **pironit pe cruce**, afară din cetate (pomeniți, împreună cu sora lor, Neonila, în 30 octombrie). Atunci, auzind

Lisias despre Sfântul Zenovie, episcopul creștinilor, a trimis pe ostași să-l prindă și, aducându-l înaintea sa, i-a zis: „Îți pun înaintea două lucruri: viața și moartea. Viața, dacă te vei închina zeilor, și moartea, dacă nu te vei închina. Deci să-ți alegi ceea ce voiești: sau să aduci jertfă zeilor noștri și vei fi viu, ba încă te vei bucura și de cinste de la noi, sau, de vei rămâne în nesupunerea ta, îndată vei fi supus cumplitelor chinuri și vei muri amarnic”. Iar Sfântul Zenovie cu îndrăzneală a răspuns: „Viața vremelnică, fără Hristos, nu este viață, ci curată moarte; iar moartea pentru Hristos nu este moarte, ci viață fără de moarte. Deci, mai bine vreau să mor pentru Hristos cu moarte vremelnică și în veci să fiu viu întru El, decât să mă lepăd de El pentru vremelnica viață și în veci să fiu chinuit în iad”. Auzind acestea, dregătorul a poruncit ca pe Sfânt să-l dezbrace și, spânzurându-l pe un lemn, să fie bătut fără milă și să-i străpungă trupul cu așchii de lemn. Atunci, aflând sora lui, fericita Zenovia, că fratele ei, Sfântul Zenovie, pătimește pentru Hristos, a alergat la locul unde era chinuit și, văzându-l rănit, s-a aprins de râvnă sfântă și a înaintat spre chinuitor, zicând: „Sunt creștină și Îl mărturisesc pe același singur Dumnezeu și pe Domnul nostru Iisus Hristos, ca și fratele meu. Deci, poruncește să mă chinuie și pe mine ca pe fratele meu cel iubit, că același pahar al pătimirilor voiesc și eu să-l beau și cu aceeași cunună să mă încununez”. Iar chinuitorul, mirându-se de acea îndrăzneală a Sfintei Zenovia, i-a

zis: „O, femeie, nu dori a te pierde pe tine și nu veni la o necinste ca aceasta, unde ai să rabzi rușine și durere, căci vom porunci ca să fii dezbrăcată și îndată te vei umple de rușine și, când vom începe să-ți chinuim trupul tău, grele dureri te vor cuprinde. Deci te sfătuiesc: jertfește zeilor și te vei izbăvi de toate răutățile”. Iar Sfânta a răspuns: „Mai mare rușine aduce goliciunea sufletească, decât cea trupească, și mai dureroase sunt chinurile veșnice, decât cele vremelnice. Deci, de vreme ce în Hristos m-am îmbrăcat (*Galateni 3, 27*) și m-am răstignit cu Hristos (*Galateni 2, 20*), nu mă tem de mâinile chinuitorilor. Fă ce voiești, că nu mă vei întoarce de la Hristos, Domnul meu”. Iar prigonitorul îndată a poruncit să o dezbrace și s-o bată la fel ca pe Sfântul Zenovie, fratele ei. Apoi au pregătit un pat de fier înroșit în foc și pe acela i-au întins pe amândoi și au pus foc dedesubt, zicându-le în batjocură: „Să vină Hristos ca să vă ajute”. Iar Sfinții răspundeau: „Iată, Hristos al nostru este cu noi, dar tu nu-L vezi, din pricina întunericului necredinței tale. Iată, El ne răcorește cu roua din cer a harului Său și nu ne îngrijim de chinuri”. După aceasta, i-au aruncat într-un cazan clocotit, dar Sfinții au rămas nevătămați și, stând ca într-o apă caldută, cântau psalmul lui David: „*Ne-ai izbăvit pe noi, Doamne, de cei ce ne necăjesc și pe cei ce ne urăsc i-ai rușinat*” (*Psalm 43, 9*). La sfârșit, chinuitorul a poruncit ca ei să fie scoși afară din cetate și să li se taie capetele. Iar Sfinții au mers la moarte cu bucurie nespusă

și, sosind la locul unde aveau să fie tăiați, s-au rugat, zicând: „Mulțumim Ție, Doamne Dumnezeul nostru, că ne-ai învrednicit să ne ostenim cu nevoină bună, *alergarea s-o săvârșim și credința s-o păzim* (cf. 2 Timotei 4, 7). Deci, fă-ne părtași slavei Tale și numără-ne în ceata celor ce au bineplăcut sfântului Tău nume, că binecuvântat ești în veci”. Când au sfârșit rugăciunea, îndată s-a auzit un glas din cer, făgăduindu-le lor cununi și chemându-i într-o odihna cea veșnică. La auzul acestui glas, mulți dintre cei care erau de față au crezut în Hristos. Apoi călăii au tăiat capetele Sfinților, iar trupurile lor zăceau neîngropate, însă noaptea le-au luat în taină preoții Ermoghen și Gaius și le-au îngropat cu cinste într-o peșteră unde se ascundeau creștinii de frica prigonitorilor.

Astăzi, părțile din sfintele lor moaște se păstrează la Mănăstirea *Kykkos* din Cipru și la Mănăstirea *Kato Xenia* din Grecia, iar, în țara noastră, la Mănăstirea *Nechit*, din județul Neamț.

Pentru rugăciunile Sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

